

Emlék

Mihai Avramescu

*Az elhagyott házikó remeg a visszfényben
Utakon hömpölygő lomb cikázik
és az alkonyi csendben
a liget sűrű rengeteggé válik.*

*A szőlőben elpihent minden
amióta a szél retesze felszakadt
A domboldalról alá száll egy dallam
s leng ölmos emlékeinkben.*

*Add a kezed, szorítsam meg
Egy már gondolataink füzére
Végy egy muskotály ágacsját
s hullajtsd az álmok vizébe.*

*Miért hideg a kezed
és miért nyöszörög a lelked,
mint egy madárka, amely
a vonuló felhőkbe veszett?*

*Az elhagyott házikón
nem volt zuzmara
csak a reggel csókja zárta le némán
s a fájdalom bús szava.*

Mosoly

Mihai Avramescu

*Egy mosolyt ültettél el
mikor az aszfaltot belepte a rozsdá
és a kertek temetőiben virágok
aléltak haldokolva.*

*A mosoly előtört a hajnalokból
a homokra telepedett
papucsodról, —
s e homok, mint bármely más homok,
ha pereg a papucsokról.*

*Miért ezek a borzongások,
mikor emlék emlékre lebben?
Mikor a verseim vágtaiba fogom,
nem törik össze egy sem?*

